

Societatea Română de Apiterapie

vara 2019 NEWSLETTER

* *Apiterapie*

* *Fitoterapie*

* *Aromaterapie*

SUNĂTOAREA (*Hypericum perforatum*)

dr.Daniela Vasile

Descriere

Este o plantă perenă, erbacee, extrem de răpîndită în țara noastră, crește de la câmpie până în regiunile sub alpine. Ea aparține familiei Hypericaceae, (sinonim familia Guttiferae).

Sunătoarea (*Hypericum perforatum*), nativă și în țara noastră este cunoscută în medicina populară sub numele de: „iarba sângelui“ sau „floare de năduf“

Este o plantă perenă, cu dimension inter 30 - 100 cm, cu tulpină dreaptă, ramificată în partea superioară, ușor lemnoasă în partea de jos, prevăzută de-a lungul ei cu două muchii, glabră și greu de rupt. Pe suprafața tulpinii se observă puncte negre. Frunzele au formă ovală, câte două opuse, și privite în transparență înspre lumină se observă prezența unor puncte negre situate predominant spre marginea frunzelor și a unor puncte străvezii dispuse uniform pe toată suprafața frunzei. Florile sunt grupate în inflorescențe sub formă de corturi, și înfloresc din iunie până în august.

Recoltare

Se recoltează 20-30 cm din partea superioară, vârfurile înflorite sau îmbobocite. Se recomandă să fie culeasă

cînd vremea este însorită și să fie uscată la umbră, în spații bine aerisite.

Substanțele active se găsesc în florile și frunzele plantei.

Compoziție

Conține substanțe active din categoria uleiurilor esențiale, glicozidelor flavonoide, acid clorogenic, acid cafeic, taninuri, saponine.

Derivații antracenici, hipericina și pseudohipericina sunt cei care dau sensibilitatea la lumină.

Indicații:

intern—anxiolitic, antidepresiv, antialgic, antihipertensiv, antinevrotic, tonic digestiv, antispastic în afecțiuni gastro-biliare tonic hepatic, coleretic-colagog;

extern—antiseptic, cicatrizant folosit în alergii, înțepături de insecte, arsuri, răniri ușoare.

Menționăm și două indicații mai puțin cunoscute: meteosensibilitatea și dependența de fumat, în aceste afecțiuni cura cu sunătoare durează 6 săptămâni (pot fi administrate capsule sau tinctură diluată sau pulbere de plantă sublingual). Alte afecțiuni care pot beneficia suplimentar de efectele terapeutice valoroase ale sunătorii sunt dismenoreea și menopauza în soțite de simptome depresive și anxioase; gastro-duodenita, stomatitele, tulburările de ritm cardiac, distonia neurovegetativă.

Durata curei cu sunătoare nu trebuie să depășească 6 săptămâni deoarece hipericina îi conferă proprietăți fotosensibilizatoare, datorită unui efect fotodinamic, caz în care provoacă dermatite, iritații și ale efecte secundare.

În excesul de administrare, peste 2 luni consecutiv, fără pauză de 2 săptămâni, pot apărea nevralgii, tulburări de somn, iritații ale tegumentelor, hiperpigmentare.

Sunătoarea nu dă dependență.

Contraindicații / atenționări speciale

- expunerea la soare,
- tratamentele cu anticoagulante orale de tip cumarinic (de exemplu acenocumarol, fenprocumonă sau warfarină)
- tratamentele imunosupresoare (ciclosporină, tacrolimus sau sirolimus), utilizate după efectuarea transplantelor de organe
- medicamente antiretrovirus, din clasa inhibitorilor de protează (de exemplu amprenavir, indinavir) și inhibitori non-nucleozidici ai revers-transcriptazei (de exemplu nevirapină)
- anumite medicamente citostatice (de exemplu imatinib, irinotecan)
- tratamente cu antidepresive de sinteză
- tratamentele contraceptive

Administrarea la gravide și copii trebuie făcută cu prudență

Toate contraindicațiile de asocieri medicamentoase de mai sus sunt determinate de capacitatea plantei de a induce creșterea nivelului de enzime care generează metabolizarea rapidă și eliminarea medicamentelor din corp accelerat (CYP3A4, CYP2Cs și CYP2B6) ceea ce duce implicit la scăderea efectului terapeutic. Acest fapt este prevenit prin încetarea administrării de sunătoare cu două săptămâni înainte de administrarea medicației amintite mai sus. pentru că acțiunea plantei durează în organism încă 2 săptămâni după încetarea administrării.

Bibliografie:

1. Hypericin - The facts about a controversial agent: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/15638760>
2. St John's wort (*Hypericum perforatum* L.): a review of its chemistry, pharmacology and clinical properties: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/11370698>
3. The Chemical and Antibacterial Evaluation of St. John's Wort Oil Macerates Used in Kosovar Traditional Medicine: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5596533/>
4. Essential Oil and Volatile Components of the Genus *Hypericum*(Hypericaceae): <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2975376/>
5. The Chemical and Antibacterial Evaluation of St. John's Wort Oil Macerates Used in Kosovar Traditional Medicine: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5596533/>
6. <https://www.webmd.com/vitamins/ai/ingredientmono-329/st-johns-wort>
7. <https://www.webmd.com/vitamins/ai/ingredientmono-329/st-johns-wort>
8. <http://www.formula-as.ro/2011/991/medicina-naturii-44/planta-sufletului-sunatoarea-14339>
9. https://adevarul.ro/locale/calarasi/planta-aduce-fericirea-sunatoarea-mai-puternic-antidepresiv-natural-beneficii-miraculoase-1_554299c6cfbe376e35b8ae68/

România, lider în producția de miere la nivel european

Articol preluat din revista *Ferma*; Liviu GORDEA 17 iunie 2019

România a devenit cel mai mare producător de miere din Uniunea Europeană în 2018, depășind Ungaria, potrivit datelor oficiale publicate recent de Comisia Europeană.

Crescătorii de albine din România au obținut anul trecut 30.900 tone de miere, devansând Germania, care a recoltat doar 28.700 tone de miere, și Ungaria (26.000 tone). În timp ce producția din România a crescut în comparație cu

anul 2017, iar în Germania a stagnat, Ungaria a înregistrat o scădere semnificativă.

Potrivit ministrului Petre Daea, apicultura a performat atât de bine în 2018 datorită în mare parte finanțării europene. Deoarece proprietarii de albine au putut cumpăra mătci performante și echipamente mai bune, competitivitatea lor s-a îmbunătățit enorm.

Numărul familiilor de albine a crescut cu 15,3% în 2018, până la 1,85 milioane, ceea ce înseamnă că România ocupă acum locul al doilea în Uniunea Europeană, la distanță totuși destul de mare față de Spania, care domină această listă, cu 2,96 milioane de colonii, în creștere cu 3,2% comparativ cu anul 2017. Locul al treilea este deținut de Polonia, cu o creștere de 5,2% și 1,63 milioane de familii. Din punct de vedere al crescătorilor de albine, prima poziție este ocupată de Germania, cu 116.000 de apicultori.

Potrivit Comisiei Europene, consumul de miere din UE este acoperit doar în proporție de 60% din producția proprie. China este de departe cel mai mare producător de miere la nivel mondial, cu 543.000 de tone, și totodată principalul furnizor al Uniunii Europene.

Prețul mierii la vânzare directă, adică fără intermediari, era în 2018 cotelat la o medie de 6,46 euro/kg în UE, în timp ce angrosiștii plăteau 3,79 euro/kg în medie.

Apicultura pe smartphone. Cum ajută bătăitul albinelor la creșterea producției de miere

Echipa de proiecte speciale EurActiv.ro 15.10.2018

Zumzăitul albinelor le poate transmite apicultorilor multe despre starea de sănătate a stupului, iar producătorii de software au găsit metode rapide de a-i ajuta pe crescători să-și protejeze coloniile de albine.

Încă din anii '50, Eddie Woods, un inginer de sunet la BBC, a început să analizeze zgomotele stupilor pentru a evalua starea de sănătate a coloniilor de albine. Ulterior, mai mulți cercetători au dus mai departe experimentele lui Woods, dezvoltând echipamente tot mai sofisticate pentru a depista diverse evenimente care pot avea loc într-un stup, de la roire la infestarea cu paraziți.

O simplă căutare pe Google dă acum sute de rezultate cu diverse aplicații care vin în ajutorul apicultorilor, de la sfaturi pentru începători la studii complicate pentru avansați.

Francisc Csoz, de la apicultura.pro, prezintă, într-un interviu acordat EURACTIV, principalele funcții ale unei asemenea aplicații

Aplicațiile de monitorizat stupii pot avea un rol important în stoparea declinului numărului de albine la nivel mondial, o problemă care afectează nu doar producția de miere, ci chiar producția alimentelor, dat fiind rolul important jucat de albine în polenizarea plantelor.

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această publicație (comunicare) nu angajează decât autorul iar Comisia Europeană nu este răspunzătoare de folosirea în alte scopuri a informațiilor conținute.

Activitate cofinanțată
de Uniunea Europeană

CALENDARUL APICOL

[http://www.encyclopedia-dacica.ro/?](http://www.encyclopedia-dacica.ro/?option=com_content&view=article&id=768%26Itemid=446)

[option=com_content&view=article&id=768%26Itemid=446](http://www.encyclopedia-dacica.ro/?option=com_content&view=article&id=768%26Itemid=446)

Considerată drept ocupație secundară, care vine în completarea cultivării cerealelor sau a păstoritului, creșterea albinelor are, totuși, propriul său calendar, parte componentă a calendarului popular.

Structurarea activității era necesară întrucât viața albinelor se subordonează atât unor cicluri cosmice (succesiunea anotimpurilor astronomice, evoluția anuală a temperaturilor), precum și celor biologice (dezvoltarea plantelor melifere, împerecherea mătcii și depunerea ouălelor).

Anul apicol, ca și anul solar, se împarte în două anotimpuri: vara și iarna. Vara apicolă începe în preajma echinocțiului de primăvară, cu variații în funcție de latitudine și altitudine. În general, în zonele de câmpie, stupii sunt scoși „la vărat” de Măcinici (9 martie), iar în zonele de deal și de munte, de Alexii (17 martie) sau de Buna Vestire (25 martie). Punctul culminant al anotimpului cald îl reprezintă roitul sau „nunta albinelor”, moment plasat în apropierea solstițiului. Vara apicolă se încheie de Ziua Crucii (14 septembrie), când credința populară spune că toate găngăniile încep să se adăpostească de frigul iernii. Pentru insecte iernatul durează șase luni, din preajma echinocțiului de toamnă până la cel de primăvară, timp în

care albinele supraviețuiesc hrănindu-se cu mierea produsă și depozitată în vară.

Mierea, hrana omului primitiv

Căutând diferite surse de hrană pe care i le-ar fi putut oferi natura, omul primitiv a descoperit în scorburii dulceața și aroma fagurilor de miere, însă la început culesul fagurilor s-a dovedit periculos, din cauza înțepăturilor veninoase de albină, singurele modalități de apărare constând în folosirea apei sau a fumului. Îndeletnicirea culesului de faguri a durat milenii, practicându-se și astăzi sporadic pe Glob.

În dorința de-a avea la îndemână această sursă de hrană, omul a tăiat scorbura cu roiul de albine, aducând-o aproape de căminul său, a împletit coșuri din nuiele, a construit „tuburi” de piatră sau din alte materiale pe care le-a lipit la exterior cu argilă, alcătuind niște stupi rudimentari. Astfel, el a domesticit albinele și a pus bazele primelor prisăci, unde a început să crească, să înmulțească și să observe întreaga activitate a acestor insecte melifere.

Pe parcurs, crescătorii de albine au remarcat valoarea de aliment-medicament a mierii, aceasta folosind și la prepararea unei băuturi slab alcoolizate precum miedul. Ceara a fost utilizată la impermeabilizarea unor țesături sau obiecte de uz casnic, la conservarea fructelor, la iluminat, la confecționarea tăblițelor cerate pentru scris, la prepararea alifiilor și chiar la îmbălsămarea defuncțiilor în unele culturi antice.

Albinăritul în spațiul traco-geto-dacic

Culmile însoțite ale munților, clima luncilor și a câmpiilor din zona carpato-dunăreană, favorabilă succesiunii perioadelor de înflorire timp de o jumătate de an, varietatea și răspândirea plantelor melifere, precum și adăposturile naturale oferite de scorburile diferitelor specii de arbori au favorizat activitatea instinctuală a albinelor sălbatice și domestice pentru strângerea polenului, a nectarului și producerea mierii.

Istoriografii greci și romani ai Antichității consemnează că Dacia era „țara albinelor” sau „țara minunată a melifagilor”.

Cu aproximativ 450 de ani înainte de Christos, istoricul Herodot scria în Cartea a V-a a „Istoriilor”: „Locuitorii din Tracia spun că și pământurile care se află dincolo de Istru sunt locuite de albine și că din cauza lor oamenii nu pot merge mai departe.” Consemnarea pare exagerată, însă nu lipsită de

adevăr în ceea ce privește existența albinelor în arealul carpato-danubian, mai ales că există numeroase relatări cu privire la albinărit și la schimburile comerciale ale geto-dacilor cu grecii, primii oferind miere și ceară în schimbul unor produse exotice.

Drept dovadă a dezvoltării apiculturii și valorificării produselor melifere pe pământurile strămoșilor stau diferite izvoare antice.

Xenofon (sec. V-IV î.Chr.), elev al lui Socrate, arăta în lucrarea „Anabasis” că „hrana geților consta în primul rând din miere, legume, lapte simplu sau preparat și foarte puțină carne, căci credința în Zamolxe îi oprea”.

Geograful și istoricul Polibius din Megalopolis (sec. III-II î.Chr.) arăta în „Istoriei”, Cartea a IV-a, că, printre „articolele de lux, aceste pământuri (ale Pontului, n.n.) ne trimit din belșug, miere, ceară și pește sărat. În schimb, ei primesc din părțile noastre uleiul care ne prisosește și tot felul de vinuri”.

Naturalistul roman Claudius Aelianus (sec. III-II î.Chr.) consemnează în lucrarea „Despre animale”, Cartea a II-a: „Dintr-o anume scriere am aflat că în Sciția există albine și că acestea nu se tem de frig. Iar sciții nu vând miere străină, ci doar miere produsă în țara lor, cu faguri cu tof”.

Afirmațiile anticilor au fost întărite de descoperirile arheologice ulterioare, localizate pe litoralul Mării Negre, în zona fostelor colonii grecești Histria, Tomis și Callatis. Aici s-au găsit amfore din Thasos, Rhodos etc., care datează din secolele IV-II î.Chr., cu ștampile dreptunghiulare sau rotunde, având ca simbol albina. Aceasta arată clar că albina era binecunoscută atât grecilor, cât și autohtonilor de la Pontul Euxin, unde se practica apicultura. Drept urmare, comerțul cu miere era înfloritor, amforele folosind la transportul mierii din coloniile întemeiate aici de greci în teritoriile lor de origine.

În secolele următoare, după cucerirea romană, albinăritul a luat amploare, datorită îmbunătățirii unor metode de hrănire și găzduire a albinelor în stupi. Schimburile comerciale cu miere și ceară de albine au continuat, dar au regresat ulterior, din cauza năvălirilor barbare în spațiul carpato-dunărean. Însă în perioada medievală acest comerț avea să înflorească atât datorită reglementărilor domnești în domeniul albinăritului, cât și a negustorilor greci, genovezi și venețieni, mierea și ceara ocupând al doilea și al treilea loc pe lista mărfurilor preferate în sud-estul Europei, după cereale. după cereale.

Albina, vietate mitologică sacră în credințele populare

Multiplele foloase aduse omului de către albină, precum și activitatea sa riguros organizată, au condus la ideea sacralității ei, apărând în cele mai arhaice creații populare, în mituri despre crearea lumii, precum și ca efigie sau emblemă nobiliară: „Această «goangă» aducătoare de miere e

considerată la multe popoare «sfântă» și un fel de totem sau divinitate zoomorfă, solară și pircă. Simbolizează hărnicia, truda, viața comunitară (roiul de albine), regalitatea, înțelepciunea, nemurirea sau renașterea, inteligența, elocința, poezia, justiția (are ac de împuns), în foarte multe tradiții culturale, inclusiv la români, e încarnarea sufletului celor drepti” (Evseev 1994).

Atât în credințele păgâne, cât și în cele creștine, albina își păstrează atributele divine și îi este recunoscut efortul de a participa la facerea lumii, de unde rezultă „originea ei prezoogonică”. Ea apare alături de Fărtat, personaj demiurgic, pe care îl ajută să desăvârșească cerul și pământul:

”Fărtatul, neștiind cum să o scoată la capăt, consultă pe protagonistul lui cum să încăputeze pământul sub cer, cum să se potrivească mai bine marginile lor. În legătură cu acest eveniment cosmogonic două legende ne dau două explicații diferite: o legendă după care albina dă Fărtatului soluția cum să procedeze sau cum să o lase pe ea să procedeze, prin încrețirea pământului și crearea de văi și munți, și altă legendă, după care albina devine numai mesagerul Fărtatului, pentru a cere sfatul înțeleptului arici. Acesta refuză din orgoliu să facă servicii Fărtatului, însă albina, simulând că pleacă și ascunzându-se într-o floare, ascultă cum ariciul gândește sau vorbește cu sine despre soluția posibilă. Albina înștiințează pe Fărtat și, ceva mai mult, îl ajută să încrețească pământul cu văi și munți. Pentru dezvăluirea secretului, ariciul (...) a blestemat-o să-și mănânce scârna, iar Fărtatul a binecuvântat-o să-i fie scârna aliment sfânt, ca și ea. În această scurtă legendă se explică meligeneza (apariția mierii) și valoarea ei dublă, nutritivă și tonic-medicală” (Vulcănescu 1987).

Mitologia populară creștină menționează că „Albinele sunt făcute din lacrimile Maicei Domnului, când plângea după Domnul Hristos” (Elena Niculiță-Voronca 1998).

Având în vedere însă tradiția îndelungată, precreștină a albinăritului, Romulus Vulcănescu atrage atenția asupra modificării unui mit exotic, păgân, sub influența creștinismului: „Textul legendei mitice religioase, tardiv și de inspirație creștină, calchiază o legendă mai veche, circummediteraneană, după care albina s-a născut din lacrimile lui Ra, zeul soarelui la egipteni. Ceea ce înseamnă că originea solară a albinei din mitologia egipteană s-a difuzat, probabil indirect, prin filiera iudeo-creștină la români, în perioada de îndătinare a creștinismului” (Vulcănescu1987).

Odată ce și-a primit binecuvântarea supremă, ca participantă la actul creator, albina se bucură de un statut privilegiat lângă demiurg, dar și în rândul viețuitoarelor de pe pământ; ea acționează atât în plan divin, cât și în plan terestru: „Albine sunt și la Dumnezeu, albina e musca lui Dumnezeu.” Sau: „Ca albina, curată nu mai este! Câte vietăți sunt, toate se calcă, dar albina nu! Ele de pe pârău își strâng

sămânța, mana lor și o pun în chiliuțe, unde cresc albinele până pot zbura, da pe trântori îi omoară” (Elena Niculiță-Voronca 1998).

Albinăritul, îndeletnicire sacră

Deși până în prezent este considerat drept ocupație auxiliară, albinăritul avea un loc aparte în îndeletnicirile agricole ancestrale, dat fiind statutul albinelor în credințele populare.

Astfel creșterea albinelor și recoltarea mierii lor devin privilegii; îndeletnicirea poate fi practică doar de o persoană recunoscută pentru calitățile sale morale, pentru sănătate și ordine: „Ca albina, nu-i mai gingașă! Prisacariul trebuie să fie curat; cei mai mulți nici n-au femeie. Boierii au prisaci, dară nici nu întră între albini, nu-i lasă prisacariul; iar altul nu întră nici el singur că se știe cu sarcina. Cum nu-i curat cel ce întră, îndată fug roii, pier” (Elena Niculiță-Voronca 1998).

O altă consemnare din zona Moldovei a Elenei Niculiță-Voronca subliniază ideea de curățenie, care, în accepțiune populară, se referă atât la moralitatea comportamentală, cât și la sensul strict igienic: „Albina, nu oricine poate s-o ție; trebuie să fie cineva tare curat, că altfel nu-i merge. Dacă ar putea-o ținea fiecare, la toată casa ai videa stupi, n-ar fi mare lucru; nici n-ai a le hrăni, căci ele se hrănesc din mana lui Dumnezeu, dar unde nu le plac, fug”.

Ideea albinăritului ca ocupație sacră are rădăcini adânci în mentalitatea colectivă, cu aceasta îndeletnicindu-se anumite categorii socio-profesionale, așa cum notează și Romulus Vulcănescu, după cercetarea unor surse antice: „Theosebii, capnobanții și ktiștii se hrăneau cu miere, lapte și brânză și duceau o viață de schimnici, pentru care condiții erau considerați că au puteri divine și erau numiți «sfinți populari». În schimniciile lor creșteau albine, erau mâncători de miere și recomandau mierea ca aliment divin, miraculos. Îndeletnicire ce s-a menținut în schimniciile și mănăstirile românești (...) Cu creșterea albinelor s-au ocupat până în vremea noastră mai mult călugării, preoții și învățătorii de la sate” (Vulcănescu1987).

Ocupația nu devine neapărat prohibitivă pentru alte persoane, ci, în primul rând, se are în

vedere buna îngrijire a familiilor de albine, a căror activitate complexă a dus la crearea și îmbunătățirea calendarului apicol, adaptat la condițiile climatice și floristice din spațiul carpatodunărean.

Va urma!

curiozități despre albine

Selecțiuni din articolul: *Curiozități despre albine.*

Zece lucruri pe care nu le știai despre aceste insecte/ *Adevarul.ro*

Puține persoane sunt conștiente de importanța albinelor pentru întregul ecosistem, prin activitatea lor de polenizare a plantelor. „Discover Magazine” prezintă câteva curiozități despre albine care fac din aceste insecte creaturi cu adevărat speciale.

1. Există 16.000 de specii de albine, iar dintre acestea numai 5% sunt specii sociale, care trăiesc în roiuri. Cea mai cunoscută specie este albina de miere. Practic, cele mai multe specii de albine sunt insecte solitare.
2. Trântorii, masculii albinelor de miere, trăiesc doar pentru a se împerechea cu regina stupului. Dacă hrana din stup se împuținează, albinele lucrătoare îi vor da imediat afară pe trântori.
3. Trântorii mor la scurt timp după împerecherea cu regina. În timpul actului sexual, endofalusul lor se rupe și rămâne fixat în corpul reginei, provocând moartea masculului.
4. Albinele de miere pot recunoaște chipurile oamenilor.
5. Expresia „lună de miere” provine dintr-o tradiție nordică, potrivit căreia tinerii căsătoriți consumau timp de o lună câte o ceașcă de mied, băutură fermentată îndulcită cu miere.
6. Mierea nu expiră, nu se strică, doar se zaharisește după un timp, putând fi consumată în siguranță chiar și atunci.
7. Mierea a fost folosită foarte mult timp ca tratament pentru rănilor de război. Mierea ajută la vindecare, pentru că absoarbe umezeala și are proprietăți antibacteriene.
8. Cea mai „bătrână” albină cunoscută de cercetători are 100 de milioane de ani. Este conservată într-o bucată de chihlimbar și a fost descoperită în Myanmar.
9. Bâzâitul pe care îl auzim când o albină se apropie de noi este produs de cele patru aripi care se mișcă extrem de repede: peste 11.000 de bătăi pe minut.
10. Albinele lucrătoare au roluri clar stabilite în stup. Ele se ocupă inclusiv de scoaterea cadavrelor.

fig.1- Matca

fig.2- Trantorul

fig.3- Lucrătoare

În final câteva linkuri atractive:

-către filme educative pentru copii:

https://www.youtube.com/watch?v=sU8G_Ojnfag

https://www.youtube.com/watch?v=l_1vaTM5HJ8&t=13s

-către rețete sănătoase și gustoase pentru toți "copiii" mari și mici

<https://www.youtube.com/watch?v=c9J2LPnhFOc>

https://www.youtube.com/watch?v=cN_GoHWTSFA

-către studii de specialitate pentru cei care sunt pasionați de dovezile științifice

<https://pdfs.semanticscholar.org/3a79/9d3ebfa3c4celfac7ec20f46bde41b22a36.pdf>

<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2213422018300210>

Dragi api-colegi așteptăm de la voi materiale interesante și fotografii din practica personală în apiterapie și apicultură, pe care le vom introduce în viitoarele api-newsletter-uri! Dr. Daniela Vasile; e-mail dr_daniela_v@yahoo.com

Congres XII SRA, cu participare internațională, 11-14 octombrie, 2019 la București, sector 1, str. Ficusului 42 / I.C.D.A. (11-12 oct 2019) și str Ficusului nr 40 / F.I.I.T.E.A (13-14 oct 2109) [Detalii pe www. apiterapie.ro](http://www.apiterapie.ro)

Atelier practic de Apiterapie, Post-Congres XII SRA, pe 13 octombrie, București. str Ficusului nr 40 / F.I.I.T.E.A. [Detalii in www.Apiterapie.ro](http://www.Apiterapie.ro)

Conferinta internationala de Apipunctura si Apiterapie in Shaoxing, China, 22-24 noiembrie 2019
Pentru mai multe detalii legate de conferinta in China luati legatura urgent cu Dr. Stefan Stangaciu (tel. 0744-409126 ; drstangaciu@gmail.com)

